

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Gfv.VII.30.419/2020/4.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Gáspár Mónika előadó bíró

Dr. Csőke Andrea bíró

A felperes: .

A felperes képviselője: dr. Szele Ferenc kamarai jogtanácsos ...

Az alperes: ..

Az alperes képviselője: Czeglédi és Társa Ügyvédi Iroda cím

A per tárgya: vezető tisztségviselői felelősség

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Győri Ítéltábla Gf.II.20.059/2020/14. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék 36.G.40.040/2019/16-II. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2014. február 17-étől vezető tisztségviselője, egyben minősített többségi befolyást biztosító szavazati joggal tagja is volt a később felszámolás alá került G. Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaságnak (a továbbiakban: adós gazdálkodó szervezet).

[2] Az adós alkalmazásában állt 2015 júniusától, továbbá az adós fenyegető fizetéseképtelensége alatt egészen 2016 októberéig S. R.. Az adós azzal, hogy a fizetéseképtelenséget fenyegető helyzet bekövetkezését követően munkavállalóját továbbfoglalkoztatta, az alkalmazott munkabére után viszont annak adóterhét és járulékait nem fizette meg, 1.760.000 Ft-ban adó- és járuléktartozása keletkezett.

[3] Az adós 2016. évi éves beszámolójának mérlegadatai szerint a társaság tárgyi eszközei az előző évi 219e Ft-ról 125e Ft-ra csökkentek, rövid lejáratú kötelezettségeinek állománya viszont 11.232e Ft-ról 11.841e Ft-ra emelkedett. Saját tőkéje 3.417e Ft-ról 973e Ft-ra, adózott eredménye pedig 744e Ft-ról -2.444e Ft-ra csökkent. A 2016. december 31-ével kimutatott forgóeszköz állományából (14.938e Ft) a készlet – a 2015. évi adattal egyezően – 732e Ft-ot, a követelések 7.995e Ft-ot (az előző évi adat 7.646e Ft), a pénzeszközök 6.211e Ft-ot (az előző évi mérlegben 8.193e Ft-ot) tettek ki.

[4] Az adós 2018. szeptember 13-i kezdő időponttal felszámolás alá került. Az alperes a társaság felszámolást megelőző vezetőjeként elmulasztotta teljesíteni az adós 2017. évi beszámoló közzétételére és letétbe helyezésére vonatkozó kötelezettségét, nem teljesítette továbbá a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban írt irat- és vagyonátadási kötelezettségét sem. Nem adta át a felszámolónak sem az adós vagyonát, sem iratanyagát, nem nyilatkozott a környezeti károkról és nem nyújtott be tevékenységzáró adóbevallást sem.

[5] A felperes a felszámolási eljárásban hitelező, hitelezői igényét a felszámoló 1.760.000 Ft-ban vette nyilvántartásba.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[6] A felperes keresetében a Cstv. 33/A. §-a alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, amellyel okozati összefüggésben a társaság vagyona 1.760.000 Ft-tal csökkent, a hitelezők kielégítése a megjelölt összeg erejéig megghiúsult.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és a másodfokú határozat

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[9] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a kereset szerint megállapította az alperes vezetői felelősségét abban, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, amellyel okozati összefüggésben a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését 1.760.000 Ft erejéig megghiúsította.

[10] A jogerős ítélet indokolásában – a tényállás kiegészítését követően – leszögezte az ítélőtábla, hogy a Cstv. 83/R. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a Cstv. 2017. július 1-jétől hatályos 33/A. §-a volt irányadó az ügyben. A bizonyítási kötelezettség általános szabályaihoz képest, amelyek értelmében az adott pertípusban a felperes tartozik bizonyítani az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését, az alperes hitelezői érdeket sértő magatartását, a vagyonsökkenés tényét és mértékét, vagy a követelés teljes kielégítésének megghiúsulását, végül pedig a magatartás és az eredmény közti okozati összefüggést, a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése bizonyos tényállási elemek kapcsán az alperes bizonyítási feladatát veti fel. Amennyiben a vezető neki felróhatóan nem, vagy nem megfelelően tett eleget a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének vagy pedig elmulasztotta a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeit, a perindító hitelezőnek elegendő a vezetőt az előzőek szerint terhelő mulasztást bizonyítani a perben, ezen felül sem a vagyonsökkenés tényállási elemét, sem pedig a mulasztás és a vagyonsökkenés közti okozati összefüggést nem kell külön bizonyítani.

[11] A perbeli esetben valamennyi, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazását megalapozó objektív feltétel teljesült, a szubjektív feltétel kapcsán pedig az alperes nem hivatkozott a felróhatóságának hiányára, kimentéssel nem élt. Mindebből következően nem hárult a perben a felperesre a 33/A. § (1) bekezdésben írt tényállási elemek közül sem annak külön bizonyítása, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a sérelmezett alperesi magatartás idején, sem pedig a magatartás jogellenes jellegének, vagyis a hitelezői

érdekek figyelembevételének elmaradása alátámasztása. Igazoltnak kellett tekinteni a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazásával a jogellenesként megjelölt magatartás és az eredmény közti okozati összefüggést is.

[12] A perben egyebekben nem volt vita a felek között az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kapcsán, amelynek bekövetkezését maga az alperes tette a keresetben megjelölthöz képest korábbi időpontra. Nem volt vitatott a felperes hitelezői minősége, sem az, hogy nyilvántartott hitelezői igényének megtérülése a felszámolási eljárásban megghiúsult, továbbá az sem, hogy a bejelentett igény a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben alkalmazott munkavállaló munkabére után keletkező járulékokat takarta. Az igazoltnak tekintett okozati összefüggéssel szemben az alperes ellenbizonyítással nem élt.

[13] A másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet álláspontjától eltérő következtetése szerint az alperes a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írt körülmények igazolásával nem tudta kimenteni felelősségét, nem igazolta, hogy vezetési feladatai ellátása során figyelembe vette a hitelezők érdekeit, ezért megállapítható volt a helytállási kötelezettsége az adós kereskedelmi tevékenysége megszüntetése ellenére alkalmazott munkavállalója továbbfoglalkoztatásával keletkezett hitelezői igénnyel összefüggésben, a keresetben megjelölt követelés kielégítésének megghiúsulásában. Annak rögzítése mellett, hogy az alkalmazott továbbfoglalkoztatása és az ahhoz kapcsolódó adó- és járulékteher a Cstv. 33/A. § (1) bekezdéséből a második fordulat alapján értékelhető a vezetői felelősség alapjául, az ítéletábra kifejtette, hogy vezető felelőssége a társaság fizetéseképtelen helyzetében továbbfolytatott gazdálkodás esetén abban az esetben állapítható meg, ha észszerűtlen, indokolatlan kockázatot vállalva folytatja az adós tevékenységét. Abban az esetben viszont, ha az adós gazdasági tevékenységének továbbfolytatása nem jár észszerűtlen kockázat vállalásával, csupán arról van szó, hogy a vezetőknek a társaság megmentése érdekében tett intézkedései nem vezetnek eredményre, nincs helye a vezetői felelősség megállapításának. Az adós működésének a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben történő folytatása és ebben a helyzetben további fizetési kötelezettség keletkezése akkor nem sérti a hitelezők érdekeit, ha mindez az összhitelezői érdekek szempontjából kedvező, alappal tekinthető olyannak, amely a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megszűnéséhez vezet, illetve ennek hiányában is csökkenti a hitelezők veszteségeit.

[14] A perbeli esetben az adós a működését, kereskedelmi tevékenységét megszüntetve tartotta fenn alkalmazottjának munkaviszonyát. Az alperes annak ellenére nem intézkedett az adós gazdaságból történő kivezetése iránt, hogy állítása szerint is csak „féloldalasan” tartotta fenn az általa vezetett társaság működését. A társaság a további áruforgalmazást megszüntette, csak a követelések behajtása érdekében tartotta fenn alkalmazottja munkaviszonyát és fizetett munkabért. Mindezzel szemben az alperes a kimentés körében nem igazolta, hogy intézkedése a hitelezői érdekek szempontjából mennyiben volt előnyösnek tekinthető, mennyiben vezetett eredményre az adós követeléseinek megtérülésére. Az alperes a társaság egyetlen alkalmazottja munkaviszonyának indokolatlan fenntartásával olyan további hitelezői követelést generált, amelynek kielégítésére nem volt lehetőség. Az alperes újabb értékesítés és bevétel hiányában alappal nem is számíthatott arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megszűnik, illetve hogy az alkalmazotti bérköltség és járulékai, valamint az adós fennmaradásának egyéb járulékos költségei mellett csökkenhet a hitelezők vesztesége.

[15] Mindebből megállapítható volt, hogy az adós kereskedelmi tevékenységének megszüntetésével egyidejűleg indokolt lett volna a társaság kivezetése a gazdaságból. A munkaviszony további költségeket generáló fenntartása az alperes által megjelölt okból – a követelések hitelezői érdekeket is szolgáló behajtása érdekében – nem volt indokoltnak tekinthető, különös tekintettel a felszámoló ebben jelentkező törvényes feladatára a Cstv. 48. § (1) bekezdése szerint.

Felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[16] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalát, tartalmilag az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[17] Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet a Cstv. 33/A. § (1), (4) és (5) bekezdésébe ütközően jogszabálysértő.

[18] Kifejtette, hogy 2016 júniusáig az adósnak nem volt adó- és járuléktartozása. Adókötelezettsége az egyetlen alkalmazott továbbfoglalkoztatásából keletkezett. A másodfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a munkabér követelés erejéig a munkavállaló is hitelezőnek minősült, a munkabér kielégítése, a munkaviszony fennállása keletkeztette a járulékkötelezettséget. Utalt a Cstv. 57. § (2) bekezdésére is, amely a munkabér teljesítését a kielégítési sorrend első helyére teszi.

[19] Sérelmezte, hogy figyelmen kívül maradt az ügyben S. R. tanúvallomása. Megállapítható álláspontja szerint, hogy az alperes működése lehetetlenült, kereskedelmi tevékenységét befejezte, követelései azonban fennálltak, árukészlete még volt, amelyek vonatkozásában akart intézkedni az alperes. Állította, hogy egyetlen munkavállalója továbbfoglalkoztatásával nem láthatta előre a bevételből keletkező eredményt. Az adós árukészletét akarta értékesíteni, illetve visszavetetni, amely nem értékelhető értékesítés hiányaként. Az árukészlet értékesítése, visszavétele érdekében tett intézkedéseket a társaság gazdaságból való kivezetése körében tett lépésként kell értékelni. Az alperes bízott abban, hogy az árukészlet értékesítésével, visszavételével sikerrel jár el, mindegyre egyedül alkalmazottja volt alkalmas, ismerve az árukészletet, a vevőket és a szállítókat.

[20] Állította, hogy sérelmezett magatartásával az adós gazdaságból történő kivezetése iránt intézkedett, munkavállalója továbbfoglalkoztatása nem volt észszerűtlen, indokolatlan kockázatvállalásként minősíthető.

[21] Rámutatott továbbá, hogy az adós vagyona nem csökkent. A járulékokkal keletkező hitelezői igény nem azonosítható a vagyonsökkenéssel.

[22] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem visszautasítására, érdemben a jogerős ítélet hatályban fenntartására irányult. Egyetértett a jogerős ítélet indokaival.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[23] A Kúria a felülvizsgálati ellenkérelem miatt elsőként azt rögzíti, hogy a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló per meg nem határozott pertárgyértékű ügy [1/2013. (II.28.) PJE jogegységi határozat], a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 7. § 18. pontjából, a 22. §-ából és a 408. § (1) bekezdéséből együttesen következően ezért jelen ügyben nem volt irányadó, és nem is zárta ki a felülvizsgálatot a felülvizsgálati kérelemben vitatott értéktől függő kizárás szabálya. Egyebekben tévesen utalt a felperes a Kúria csődügyben hozott Gfv.VII.30.288/2019/2. számú végzésében foglaltakra is.

[24] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt az ott megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[25] Előrebocsátja a Kúria a felülvizsgálati eljárás lényegével és korlátaival kapcsolatban, hogy felülbírálati jogkörét az adott ügyben nem irányadó, három kivételtől eltekintve, a felülvizsgálati kérelem korlátján belül, a negyvenötnapos határidőben érkezett perorvoslati kérelemben – a következőkben kifejtettek szerint érdemi vizsgálatra alkalmas tartalommal – megjelölt jogszabálysértések vizsgálatával gyakorolhatja. A Pp. 423. § (1) bekezdése értelmében – miként a korábban hatályban volt polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény tartalmilag azonos rendelkezéseit az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény értelmezte – a jogerős ítélet több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ezek a támadott határozat, a jogszabálysértés és azzal összhangban a megsértett jogszabályhely megjelölése, a jogorvoslati kérelem indokainak ismertetése és a Kúria döntésére irányuló határozott kérelem. Több jogszabálysértésre alapított vagy több rendelkezést felülvizsgálati kérelemnek valamennyi jogszabálysértés tekintetében, illetve valamennyi támadott ítéleti rendelkezést érintően teljesítenie kell az előzőekben bemutatott tartalmi elvárást, ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria nem vizsgálhatja érdemben. A tartalmilag hiányos perorvoslati kérelem nem korrigálható utóbb, sem hiánypótlás elrendelésével, sem a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél kiegészítő nyilatkozatával. A felülvizsgálati kérelemnek a kötelező tartalmi, egyben fogalmi elemekkel a benyújtására nyitva álló negyvenötnapos határidőn belül kell rendelkeznie. A megsértett jogszabályhelyet a felülvizsgálati kérelemben konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának.

[26] Mindebből következően tartalmi hiányossága – a jogszabálysértés szöveges körülírásának megfelelő jogszabályhely megjelölésének elmaradása – kizárta a felülvizsgálati kérelem vizsgálatát abban a részében, ami a jogerős ítélet hibájaként a tanúvallomás értékelésének elmaradására, illetve ebből adódóan a bizonyítékok téves és okszerűtlen értékelésére utalt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben levő adós továbbműködtetésének megítélése körében. Az alperes anélkül hivatkozott eljárási

szabálysértésre az ügyben másodfokon eljáró bíróság részéről, hogy a Pp. vonatkozó rendelkezését az előadott jogszabálysértéssel összhangban megjelölte volna.

[27] Az előzőekhez kapcsolódóan megjegyzi egyúttal a Kúria, hogy a felülvizsgálati kérelem ismertetett hiányosságát nem váltotta ki a Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdéseire való hivatkozás az alperes részéről. A Cstv. jelzett rendelkezései közül a (4) bekezdés szabálya a vezető tisztségviselő felelősség alóli mentesülését – a kártérítési felelősség polgári jogi szabályával azonos szerkezetben, de az adott felelősségi alakzatra specializáltan – rendezi, ennél fogva a bizonyítási érdek szükségszerű meghatározása miatt valóban bír az eljárási szabályok [Pp. 265. § (1) bekezdés] mikénti alkalmazására kiható tartalommal. Mindez azonban nem változtat a Cstv. adott rendelkezésének anyagi jogi jellegén. A 33/A. § (5) bekezdése pedig a bizonyítási teher megfordításáról rendelkezik egyes tényállási elemek vonatkozásában arra az esetre, ha a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesítette a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerint beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási kötelezettségét.

[28] Az alperes nem vitatta felülvizsgálati kérelmében a bizonyítási érdek jogerős ítéletnek megfelelően helyes megállapítását: nem tagadta, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós 2017. évi éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerint őt terhelő beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási kötelezettségének a felszámoló felé nem tett eleget, miáltal a 33/A. § (4) bekezdésén túl az (5) bekezdésben írtak voltak irányadók a perben a bizonyítási teher alakulására.

[29] Az ügyben eljáró ítélőtábla a Cstv. 33/A. § (1), (4) és (5) bekezdéseinek alkalmazása során jogszabálysértés nélkül állapította meg a vezetői felelősség fennállásához szükséges elemeket, így a hitelezői érdekekbe ütköző alperesi magatartást és azzal összefüggésben a hitelezői igény kielégítésének meghiúsítását. A Kúria egyetértett a jogerős ítélet álláspontjával az adós fenyegető fizetéseképtelenséget követő továbbműködtetéssel kapcsolatban: mind a továbbműködtetés elvi szinten megfogalmazott elvárt jellemzőit illetően, mind pedig a konkrét ügyben megállapítható végső jogkövetkezményére – a hitelezői igény kielégítésének a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben felmerült adó- és járuléktartozással összefüggésben megállapítható meghiúsulására – nézve.

[30] A bizonyítási eljárás eredményéből kitűnően – amellyel lényegében egyező előadást tartalmazott a felülvizsgálati kérelem is – az alperes valójában a társaság gazdasági tevékenységének végleges leállítása mellett, csupán a kintlévőségek és a készletállomány rendezésére tartotta az adóst a gazdasági életben. Kétségtelen ebből, hogy az alperes nem tett előremutató jellegű intézkedést az adós tevékenysége folytatásával gazdasági helyzetének megoldására, amely alkalmas lehetett volna a hitelezői veszteségek csökkentésére, a további veszteségek elkerülésére. Ahogy arra a másodfokú bíróság helytállóan rámutatott, az alperesnek a kintlévőségek és a készlet kezelésére szorító eljárása a felszámolási eljárásra tartozott, a felszámoló törvényben meghatározott feladatkörébe esett [Cstv. 48. § (1) bekezdés]. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került adós ilyen körülmények közti működtetéséből következik az is, hogy ez esetben maga az alperes is felismerte, az adós talpraállítására, a meglévő szerződéses kapcsolatok keretében a továbbműködtetésére nincs reális lehetőség. A perbeli esetben az adós továbbműködtetésével keletkező fizetési

kötelezettség a meglévő munkaviszony indokolatlan fenntartásával az alperes részéről újabb, a hitelezői érdekeket sértő további fizetési kötelezettség vállalását jelentette az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után, amely az alperes terhén volt értékelhető vezető tisztségviselőként.

[31] A felülvizsgálati kérelem vagyonsökkenésre vonatkozó érvelésével ellentétben a másodfokon eljáró bíróság a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében és azzal egyezően a keresetben is vagylagosan megjelölt jogkövetkezmények közül nem az okozott vagyonsökkenésben, hanem a hitelezői igény kielégítésének meghiúsulásában találta megállapíthatónak az alperes felelősségét. Az ítéleti következtetés helyességét az adós 2016. évi mérlegadatai és az alperes Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alá tartozó mulasztása együttesen kétségtelenné teszik: az alperes azzal, hogy nem gondoskodott az adós 2017. évi beszámolója közzétételéről és letétbe helyezéséről, sem pedig a felszámolás kezdő időpontját megelőző napra tevékenységet lezáró mérleg elkészítéséről és az így kimutatott vagyon átadásáról [Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pont], nem számolt el az adós 2016. december 31-ével kimutatott vagyonával (tárgyi eszköz 125e Ft, forgóeszköz 14.938e Ft). Az alperes nem igazolta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésével csődvagyonná vált – a perben vizsgált hitelezői igény kielégítésére nagyságrendje szerint alkalmas – adósi eszközök rendeltetésszerű, a hitelezői érdekek figyelembevételével történt felhasználását. Ettől ellenkezőt a lefolytatott bizonyítás sem támasztott alá.

[32] A Cstv. 57. §-a a hitelezői igények mikénti kielégítését a felszámolási eljárásra nézve határozza meg, jelen ügyben – a felszámolás kezdő időpontját megelőzően keletkezett követelésekre nézve – nem bírt jelentőséggel.

[33] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

[34] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelem alapján az alperes a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeket viselni köteles [Pp. 83. § (1) bekezdés]. A felperes költségigényét a Pp. 81. §-ának megfelelő felszámítással nem terjesztette elő, ezért részére felülvizsgálati eljárási költség a Pp. 82. § (3) bekezdése alapján nem volt megítélhető.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. április 6.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Gáspár Mónika s.k. előadó bíró, Dr. Csőke Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül: